

RAP N GRAF

ΣΤΟ ΠΑΛΑΙΟ ΦΑΛΗΡΟ

Η πώς να διασώσεις την αξιοπρέπεια σου εν μέσω χούντας και τρέλλας

Πέμπτη μεσημέρι 19 του Μάρτη. Μια συντρόφισσα, μέλος του antifa south λιαζόταν στη μαρίνα του Φλοίσβου. Ένας σύντροφος, μέλος της συντακτικής ομάδας του περιοδικού antifa έκανε ότι ένιβε τα χέρια του με detol. Στην πραγματικότητα άνοιξε το κασετοφωνάκι του και παρακάλεσε τη συντρόφισσα να του πει όλα όσα ήξερε για κάτι που έγινε στο Παλαιό Φάληρο το Σάββατο 14 Μάρτη. Λίγο πιο δίπλα μια τετραμελής οικογένεια και πέντε κάγκουρες λιάζονταν κι αυτοί. Μια παράνομη συνάθροιση άνω των δέκα ατόμων είχε μόλις συσταθεί. Τα συντρόφια, άνοιξαν το twitter τους, έπεσαν σε μια επιστημονικά τεκμηριωμένη ανάρτηση ενός celebrity που καλούσε «όλον τον κόσμο» να κλειδαμπαρωθεί σπίτι του. Ο σύντροφος με το detol πείστηκε κατευθείαν από την ακαταμάχητη επιχειρηματολογία του celebrity που έριχνε τη γραμμή μέσω twitter. Η συντρόφισσα ήταν νταγκλαρισμένη από την πολύωρη έκθεση στον ήλιο και δεν πολυκαταλάβαινε το διακύβευμα. Μια περιπολία ΔΙΑΣ κοντοστάθηκε κι άρχισε να μετράει πόσα κεφάλια απαρτίζουν την παρέα. Ένας επιδημιολόγος εμφανίστηκε πίσω απ' τους ΔΙΑΣ. Ο σύντροφος έβαλε κι άλλο detol, η συντρόφισσα ξεντάγκλαρε κι αμφότεροι αποφάσισαν να δείξουν ατομική υπευθυνότητα. Λίγο μετά, σε ένα σαλόνι στην Καλλιθέα εκτυλίχτηκε ο εξής διάλογος:

Σύντροφος με detol (ΣμΔ): Τρελή κέντα. Δε βρίσκω άλλη φράση για να περιγράψω την κατάσταση στην οποία βρεθήκατε το Σάββατο 14 Μάρτη. Θες να πεις;

Συντρόφισσα που λιάζεται στο Φλοίσβο: Ναι. Λοιπόν: Εμείς είχαμε κανονίσει να κάνουμε ένα πράγμα που του δώσαμε το όνομα rap n graf. Δηλαδή είχαμε κανονίσει να πάμε το Σάββατο το απόγευμα σ' ένα μπασκετάκι στο Παλαιό Φάληρο, να βάλουμε μουσική, να ανοίξουμε τα μικρόφωνα και να βάψουμε τις κερκίδες και τους τοίχους. Ταυτόχρονα είχαμε μιλήσει με αρκετές παρέες από τη γειτονιά και τους είχαμε καλέσει να σκάσουν.

Όταν μιλάμε μεταξύ μας ονομάζουμε αυτή τη διαδικασία πολιτικό άραγμα –όταν μιλάμε δημόσια ονομάζουμε το ίδιο πράγμα «μάχη για το δημόσιο χώρο». Όποιος μας παρακολουθεί το πιθανότερο είναι να μας έχει ξανακούσει να αναφερόμαστε σε τέτοιες κινήσεις. Και πράγματι: ανάμεσα στους άλλους τρόπους που χρησιμοποιούμε για να υπάρχουμε στις γειτονιές, εννοώ για να υπάρχουμε απέναντι στους φασίστες και την αστυνομία, είναι και τούτος εδώ. Για μερικές ώρες καταλαμβάνουμε ένα πάρκο ή μια πλατεία μέσα στις γειτονιές που κινούμαστε και το κάνουμε δικό μας. Ξέρεις... Η ιδέα είναι ότι διαλέγουμε εμείς χώρους και χρόνους για να εμφανιστούμε, αναγκάζοντας έτσι τους πάσης

φύσεως εχθρούς να «απαντήσουν». Αυτό το να «απαντήσουν» τώρα είναι μεγάλη ιστορία που δε γίνεται να στην εκθέσω αναλυτικά.¹ Σε κάθε περίπτωση πάντως μας έχει φέρει σε αρκετά πλεονεκτική θέση.

ΣμΔ: Ωραία. Αλλά το Σάββατο 14 Μάρτη τι κάνατε ακριβώς;

ΣπΛσΦ: Ναι. γι' αυτό θέλω να σου πω, αλλά το πράγμα έχει γίνει τόσο περίπλοκο. Εμείς φίλε μου είχαμε σχεδιάσει να πάμε σ' εκείνο το μπασκετάκι του Φαλήρου από το Γενάρη-Φλεβάρη. Εντωμεταξύ, από τότε που ξεκινήσαμε να σχεδιάζουμε μέχρι τις 14 του Μάρτη (πάει αργά η αυτοοργάνωση...) εξελίσσονται απανωτά πραξικοπήματα. Σε ό,τι μας αφορά, καθώς πλησιάζαμε προς την ημερομηνία διεξαγωγής της εκδήλωσής μας τρώγαμε τη μία ψυχρολουσία μετά την άλλη. Δηλαδή πρώτα ξεκίνησε η μηνιακή υστερία με το κορονοϊό, φάση εδώ γίνεται της κακομοίρας και θα πεθάνουμε όλοι. Μετά, όλοι μαζί, κράτος, δήμοι και πολίτες, αποφάσισαν να κλείσουν τα σχολεία. Αυτό το τελευταίο μας έσκασε στη μούρη άσχημα –όταν ανακοινώθηκε το κλείσιμο των σχολείων είχαμε ήδη βγει απ' το τυπογραφείο με την πραμάτεια μας, είχαμε ήδη φτιάξει ομάδες μοιρασμάτων που να καλύπτουν τα σχολεία του Φαλήρου και της Νέας Σμύρνης κι ήμασταν έτοιμοι να καλπάζουμε. Σαν να μην έφτανε αυτό, στα καπάκια φάγαμε και κάτι μέτρα απαγόρευσης συνάθροισης στους δημόσιους χώρους. Το αποτέλεσμα ήταν ότι οι δήμοι έκλεισαν τα πάρκα, τις αθλητικές εγκαταστάσεις και τις παιδικές χαρές για λόγους «δημόσιας υγείας» και 'μεις είχαμε μείνει παγωτό. Όπως καταλαβαίνεις, νιώθαμε λιγάκι αμήχανα...

ΣμΔ: Έτσι, όπως τα περιγράφεις αρχίζω να νιώθω και 'γω αμήχανα...

ΣπΛσΦ: Ε λογικό. Να ξέρεις πάντως ότι πήραμε βαθιές ανάσες, συμφωνήσαμε αναμεταξύ μας ότι δεν συντρέχει λόγος να «ακυρώσουμε την προγραμματισμένη δράση μας» και να 'μαστε στο πάρκο Ντάβαρη, Σάββατο απόγευμα. «Με πλήρες αίσθημα κοινωνικής ευθύνης». Και πρέπει να σου πω ότι ήταν μια πολύ πετυχημένη κίνηση.

ΣμΔ: Πετυχημένη πάει να πει ότι έσκασε κόσμος;

ΣπΛσΦ: Καλά, εννοείται ότι έσκασε κόσμος και πολύς μάλιστα. Αλλά πάει πολύς καιρός που έχουμε πάψει να κρίνουμε έτσι την επιτυχία ή την αποτυχία μιας διοργάνωσης. Όταν λέω πετυχημένη εννοώ ότι αναμετρηθήκαμε επιτυχώς με την πρώτη φάση του κρατικού σχεδίου που έκτοτε εκτυλίσσεται όλο και πιο ωμά. Πρώτα και κύρια έπρεπε να σπάσουμε αυτό το κλίμα φόβου και τρομοκρατίας, που εντωμεταξύ έχει παραλύσει τα μυαλά και τις καρδιές μας. Μιλώ για το γεγονός ότι απέναντί μας ορθωνόταν

μια τεράστια πίεση, εν μέρει κρατική, εν μέρει κοινωνική, που αν δεν είμαστε αυτό που είμαστε θα μας είχε αναγκάσει να κάτσουμε σπίτι μας. Ρε φίλε πώς να στο πω; Νιώθαμε, και ήμασταν στ' αλήθεια, σε μια πρωτόγνωρη θέση. Η παρουσία μας στο Φάληρο ήταν μισοαπαγορευμένη και το πού θα έγερνε η πλάστιγγα δεν ήταν ακριβώς στο χέρι μας. Εννοώ ότι τυπικά αυτό που κάναμε ήταν «νόμιμο» - ήταν μια υπαίθρια πολιτική/πολιτιστική συγκέντρωση. Αλλά εντωμεταξύ α) οι δημόσιες συναθροίσεις είχαν φάει έκτακτο περιορισμό (είχε ήδη απαγορευτεί η συγκέντρωση άνω των 1.000 ατόμων σε εξωτερικό χώρο) β) οι κρατικοί υπάλληλοι ανακρίνωναν με έκτακτα διαγγέλματα πρωτοφανείς απαγορεύσεις γ) οι μικροαστοί είχαν βαρέσει τιλτ δ) οι μπατσογιατροί απειλούσαν όποιον δεν αυτοφυλακίζόταν στο σπίτι του, ότι είναι ατομικά υπεύθυνος για την υγεία των συμπολιτών του.

Ε, πες μου τώρα εσύ, ήθελε ή δεν ήθελε «πλήρες αίσθημα κοινωνικής ευθύνης» για να μη μασήσουμε;

ΣμΔ: Μα τι είναι αυτό το «αίσθημα κοινωνικής ευθύνης» που λες και ξαναλές;

ΣπΛσΦ: Α, να είναι το αγαπημένο μότο όσων έχουν συνταχθεί συναισθηματικά και σωματικά με το κρατικό μονοπώλιο λόγου. Το πιο ενδιαφέρον είναι ότι οι επίσημοι πυλώνες της πολιτικής, του συνδικαλισμού και της κοινωνικής ζωής έχουν ξεκάθαρα μία και ενιαία γραμμή, που δε χωρά αμφισβήτηση. Είναι όλοι συντονισμένοι στον κορονοϊό, την ανάγκη για έκτακτα μέτρα κλπ. Φυσικά, και μόνο η ίδια η διατύπωση είναι πολωτική: κάποιοι έχουν «αίσθημα κοινωνικής ευθύνης» και κάποιοι δεν έχουν. Αν το καλοσκεφτείς αυτοί που έχουν το «αίσθημα κοινωνικής ευθύνης» είναι οι ίδιοι που γουστάρουν τους μπάτσους, τις κρατικές εκστρατείες τρόμου, την πειθαρχία. Κι οι υπόλοιποι όσοι δηλαδή αμφισβητούν τις απαγορεύσεις και δεν έχουν καμία όρεξη να κλειστούν σπίτι τους, μετατρέπονται σε «αντικοινωνικούς». Η φιγούρα του αντικοινωνικού απ' την άλλη έχει σαφή ταξικά και κοινωνικά χαρακτηριστικά. Το αστέιο είναι ότι όλη αυτή η συντονισμένη επίθεση απέναντι στους «αντικοινωνικούς» πατάει πάνω σε μια υποτιθέμενη «πανδημία». Είναι τελείως γελοίο: ξεκινώντας να ζητάνε γενική κοινωνική ευθυγράμμιση με εντολές κι ακραίες απαγορεύσεις, οι κρατικοί υπάλληλοι αρχίζουν κι αποκτούν δικαιοδοσία πάνω στο ποσοστό υπευθυνότητας που μας χαρακτηρίζει, εν ολίγοις στο αν και σε τι βαθμό είμαστε διατεθειμένοι να τηρούμε το τρίπτυχο δουλειά-σούπερ μάρκετ-σπίτι. Αυτή η «αντικοινωνικότητα» που μας τσαμπουνάει όλο και πιο χύμα, είναι η οξύνση της ταξικής αδιαλλαγίας από μεριάς των αφεντικών.

ΣμD: Να σε ρωτήσω κάτι; Αυτοί που ήρθαν στο πάρκο Ντάβαρη τι γνώμη έχουν για τον κορονοϊό;

ΣπΛσΦ: Ήθελα να σου πω κι εγώ τι σκεφτόμουν για το ίδιο θέμα, γιατί καμιά φορά μπορεί να μπερδευόμαστε. Θέλω να πω ότι στο rap η graf που κάναμε εμφανίστηκαν φίλε μου 250 άτομα. Ήταν παιδιά από 14 χρόνων μέχρι ανθρώπους ετών 40 που είχαν σκάσει με τα πιτσιρίκια τους μαζί. Ήταν μια πολύ κοινωνική φάση, όπως και να το δεις. Υπήρχε πολύς κόσμος από το Φάληρο και τη Νέα Σμύρνη, συν ενισχύσεις από την Καλλιθέα, συν Μπραχάμι, συν τσακαλοπαρέες από τον Πειραιά, συν χύμα παιδιά. Ορισμένους δεν τους ξέραμε καθόλου, άλλους τους ξέραμε πολύ λίγο. Δεν ξέρω να σου απαντήσω με σιγουριά στο ερώτημά σου.

Υπάρχει όμως κι άλλος τρόπος να απαντήσεις σ' αυτή την ερώτηση, ακόμη κι αν δεν ξέρεις τι γίνεται ακριβώς στο μυαλό όλων όσων ήρθαν. Εννοώ, ότι μπορείς να καταλάβεις καλύτερα τη γνώμη αυτών των ανθρώπων, αν τους σκεφτείς ως κομμάτι της ίδιας κοινωνικής και ταξικής διαδικασίας που έχει γεννηθεί και μας. Κοιτώντας εμάς, βλέπεις μια αντανάκλαση κι αυτών. Ψαγμένο ε; Τεσπά χέστηκα. Εμείς λοιπόν που διοργανώσαμε αυτή τη φάση είμαστε συλλογικά οργανωμένοι· στο δρόμο, αλλά και στις ιδέες και τα μυαλά. Πράγμα που πάει να πει ότι έχουμε καταφέρει να εξηγούμε και να καταλαβαίνουμε διάφορα πράγματα με κοινό τρόπο. Αυτό μας κάνει να έχουμε μια ειδική πολιτική γνώμη για το τι συμβαίνει και μάλιστα να την έχουμε όλοι μαζί. Οπότε, μπορούμε να υποθέσουμε με σχετική ασφάλεια ότι, όσο το κράτος ανοίγει τη στρόφιγγα της τρέλας, η ψυχραιμία γίνεται είδος πολυτελείας. Δηλαδή ακόμα και οι αρχικά δύσπιστοι, έρχονται αντιμέτωποι με τόσο αζεπέραστα εμπόδια που είναι τρομαχτικά δύσκολο να βρουν τρόπους να ξεφύγουν από τις κρατικές προσταγές.

Υπάρχει βέβαια κι η αισιόδοξη πλευρά. Λέω για το γεγονός ότι όσοι και όσες ήρθαν το Σάββατο 14 Μάρτη στο Φάληρο δείχνουν να μας εμπιστεύονται. Ακόμα κι αν δεν σκέφτονται με τον τρόπο που σκεφτόμαστε εμείς, το κοινό ταξικό και κοινωνικό υπόστρωμα που βρίσκεται πίσω απ' τις επιλογές μας, μας φέρνει κοντά. Ρε παιδί μου, οι πιτσιρικάδες, που τους έβριζαν την επόμενη ημέρα τα δελτία ειδήσεων ως «ανεύθυνους», ήρθαν γιατί έχουν εμπιστοσύνη σε αυτά που κάνουμε. Όχι εμπιστοσύνη ατομική (και πως αλλιώς; αφού δε μας ξέρουν προσωπικά...), αλλά εμπιστοσύνη ταξική. Ξέρεις... Ότι είμαστε ένα πράγμα που εκφράζει τις πολιτιστικές, κοινωνικές, έμφυλες κι εθνικές κατευθύνσεις της δικής μας μεριάς, έτσι όπως αυτές έχουν προκύψει τα τελευταία δέκα χρόνια. Πρόκειται για αίσθηση που αποκτιέται μέρα τη μέρα εμπειρικά κι όχι για γνώση που διδάσκεται στο σχολείο. Η εκτίμησή μας είναι ότι οι πιο πολλοί απ' όσους εμφανίστηκαν εκείνη την ημέρα το έκαναν από ένστικτο, ξέρεις ότι το λάθη μας έγινε στ' αλήθεια με «αίσθημα κοινωνικής ευθύνης»!

ΣμD: Έχεις ρεζουμέ;

ΣπΛσΦ: Έχω απ' όλα. Κατά βάση θέλω να υπογραμμίσω ότι εμάς η ιστορία μας μας έφερε κάποια στιγμή να ανακαλύπτουμε σ' αυτά τα στόμα-μεστόμα μαζέματα στα πάρκα και στις πλατείες των γειτονιών μας ένα τρόπο να υπάρχουμε. Εξαρχής φτιάξαμε αυτά τα μικρά λάιβ ως ανάσα απέναντι στην καπιταλιστική κρίση, την υποτίμησή μας και την αστυνομική πίεση. Πολύ σύντομα καταλάβαμε

ότι αυτά τα μαζέματα, εκτός του να αποτελούν μεθόδους ανατίμησης της παρέας και της γειτονιάς, αποτελούν την ίδια στιγμή εργαλεία σε μια ευρύτερη μάχη: ποιος και με τι όρους επιτρέπεται να υπάρχει στο δημόσιο χώρο. Αυτή η πτυχή δεν είναι καθόλου ασήμαντη. Οι εξελίξεις των τελευταίων ημερών το 'φεραν έτσι που η σημασία τέτοιων πρακτικών έφτασε στα απώτατα της όρια. Με άλλα λόγια η διεκδίκηση μιας πλατείας μας φέρνει σε πρώτη φάση αντιμέτωπους με τους μπάτσους και τους φασίστες, αλλά αυτή η αντιπαράθεση δε σταματάει εκεί. Το rap η graf στην πλατεία Ντάβαρη στις 14 Μάρτη του 2020 έφτασε να συνδέσει τη διεκδίκηση μιας πλατείας με τον παγκόσμιο πόλεμο for christ's sake!

Αυτό που κάνουμε γενικά στο πλαίσιο της καθημερινής μας πολιτικής δραστηριοποίησης, χωρίς να το καταλαβαίνουμε, έφτασε να έχει μια επικαιρότητα τελείως πολεμική. Για να στο κάνω λιανά: είναι πράγματι αφηρημένο να μιλάς για τον κινεζικό καπιταλισμό και τον παγκόσμιο εμπορικό πόλεμο γενικά κι αόριστα. Όταν όμως οι καταστάσεις στριμώχνουν, όταν δηλαδή το να βρίσκεσαι με άλλους δέκα είναι παράνομο, αυτό το αφηρημένο προσγειώνεται στην πλατεία της γειτονιάς σου με τη μορφή αστυνομικών απαγορεύσεων. Και τότε η σημασία τέτοιων εκδηλώσεων αποκτά δυσανάλογα μεγάλο βάρος σε σχέση με το πλαίσιο που τις γεννιέει.

Όσο κι αν φαίνεται υπερβολικό, εκείνη τη μέρα σε κείνο το μέρος δεν κρινόταν απλώς και μόνο η επιρροή μιας αντιφασιστικής συνέλευσης σε δυο τρεις γειτονιές, αλλά τελικά η γνώμη που έχει αυτή η αντιφασιστική συνέλευση για τον κορονοϊό και την κρατική εκστρατεία πειθάρχησης που εξελίσσεται. Κι αν θες να το τεκνιώσουμε περισσότερο, η γνώμη μας για τον κορονοϊό και τις απαγορεύσεις δεν φτιάχτηκε από τότε που πρωτακούσαμε για τον κορονοϊό, αλλά από τότε που πρωτακούσαμε για το κράτος. Κι ήταν ακριβώς η γνώμη μας για το κράτος, όπως φτιάχεται εδώ και δεκαπέντε-είκοσι χρόνια τώρα, που καθοδήγησε τη γνώμη μας για τον κορονοϊό. Ο αντικρατισμός των αυτόνομων δεν είναι το κουφάρι ιδεών που μισοκαταλάβαμε διαβάζοντας Μπακούιν· είναι αντίθετα γνώμη που προκύπτει μέσα απ' την κατανόηση των στρατηγικών που δουλεύουν ενάντια στην εργατική τάξη σε πραγματικό χώρο και χρόνο.

ΣμD: Μήπως υπερβάλλεις; Δηλαδή λες ότι ο κορονοϊός είναι «στρατηγική ενάντια στην εργατική τάξη»;

ΣπΛσΦ: Ε τι είναι; Μα δεξ το μόνο από τους κλιμακωτούς περιορισμούς στη συνάθροιση. Όποιοι κι όποια άραζε σε πάρκα και πλατείες τα τελευταία χρόνια ξέρει πολύ καλά ότι η συνάθροιση ήταν έτσι κι αλλιώς μισοπαράνομη. Οι αστυνομικοί έλεγχοι, οι ψαχτικές, οι προσαγωγές, οι τραμπουκισμοί των μπάτσων λαμβάνουν χώρα με όλο και μεγαλύτερη ένταση ενάντια στη συνάθροιση κομματιών της εργατικής τάξης! Αυτή η απαγόρευση συνάθροισης στην πράξη, έφτασε μετά τον κορονοϊό να προσλάβει και τυπικό σκέλος. Στις 10 Μάρτη απαγορεύτηκε η συνάθροιση άνω των 1.000 ατόμων σε υπαίθριους χώρους, στις 18 Μάρτη απαγορεύτηκε η συνάθροιση άνω των 10 ατόμων κι είναι θέμα χρόνου πότε θα απαγορευτεί η κυκλοφορία εν γένει. Φίλε μέσα σε 10 ημέρες κλιμακώθηκε ένα

σχέδιο προληπτικής απαγόρευσης που το είχαν έτοιμο από τα πριν. Γιατί μη μου πεις ότι ο λόγος των απαγορεύσεων είναι πως οι τρελαμένοι μικροαστοί πάνε στα χωριά τους και τσαντίζουν τον πρωθυπουργό.

Ότι είναι επίθεση στην εργατική τάξη μπορείς να το δεις κι από άλλη οπτική γωνία. Δηλαδή ποιοι είναι τελικά αυτοί που απαγορεύεται να συναθροίζονται; Προφανώς το μέτρο δεν αφορά τους γονείς μας, γιατί αυτοί συναθροίζονται μόνο σε ταβέρνες. Το μέτρο αφορά ακριβώς την εργατική νεολαία, κομμάτι της οποίας εμφανίστηκε στο Φάληρο. Πώς να στο πω, οι μπάτσοι έχουν τον ίδιο στόχο εδώ και δέκα χρόνια. Εναντίον αυτού του στόχου έχουν στρέψει το κατασταλτικό τους οπλοστάσιο. Η Χρυσή Αυγή, η εμφανής αστυνόμευση, η ομάδα ΔΙΑΣ φτιάχτηκαν ακριβώς πάνω στον έλεγχο της ζωής ανθρώπων σαν κι εκείνων που εμφανίστηκαν στο Φάληρο. Αυτοί οι άνθρωποι ρημάζονται ασταμάτητα από το 2008 κι έπειτα. Τη στιγμή που μιλάμε, με πρόσχημα τον κορονοϊό, τα αφεντικά κόβουν κι άλλο τους μισθούς, απολύουν, αποκτούν κι άλλα όπλα ενάντια στα νέα τμήματα της εργατικής τάξης. Αυτοί που δουλεύουν μαύρα και δε θα πάρουν κανένα επίδομα, όσοι απολύθηκαν, όσες αναπροσάρμοσαν τους όρους εργασίας υπό τους οποίους εργάζονται, όσων οι ζωές βυθίστηκαν άρδην τις τελευταίες δυο εβδομάδες, είναι αυτοί ακριβώς που δεν πρέπει να συναθροίζονται.

ΣμD: Έχεις πει για όλα, εκτός απ' το λάιβ.

ΣπΛσΦ: Ε τι να πω για το λάιβ; Εμένα μου φάνηκε υπέροχο. Ήρθε τόσος κόσμος, μιλήσαμε, κοροϊδεύαμε τους σαλεμένους που μας κοίταγαν με αηδία απ' τις πολυκατοικίες. Ξέρω και γω. Μου φαίνεται ότι απλώς εκδηλώθηκε η φυσική κατάσταση των πραγμάτων. Εννοώ ότι ακόμη και μετά από τέτοια κρατική τρομοκρατία, θα υπάρχει κόσμος που θέλει να βγει έξω, να τραγουδήσει, να φλερτάρει, να παίξει μπάσκετ. Τι διάολο; Ε, κατά τα άλλα τι περιμένεις; Ήρθαν οι μπάτσοι, ήρθε ο αντιδήμαρχος, ήρθε ο δημοτικός υπάλληλος-βύσμα, σηκώσαν ένα drone που μας τράβαγε από ψηλά, μας έπαιξαν και στα δελτία ως ανεύθυνους, μας έδειξαν με πολλούς τρόπους ότι δεν περνάμε το τεστ υπευθυνότητας, αλλά δεν έγινε κάτι περισσότερο.

ΣμD: Επόμενο μάζεμα;

ΣπΛσΦ: Κατευθείαν ΓΑΔΑ! Τι «μάζεμα» και «επόμενο» ρε τύπε; Εδώ παίζει κορονοϊός λέμε. Μεταδοτικότητα και θνησιμότητα, και ατομική ευθύνη και ΜΕΘ και απαγόρευση κυκλοφορίας. Η φάση είναι χούντα και τρέλα. Και πάρε το detoi σου πιο κει μην αρχίσω να λέω για τη σχέση Ντάβαρη και Γουχάν κι έχουμε ιστορίες...

1. Σχετικά μπορεί κανείς να δει το Antifa Live στην Καλλιθέα 2013-2017, antifa #58, 12/2017.